

PATRONAT
DEL
REIAL MONESTIR DE STA. MARIA
DE POBLET

Salutació de l'Abat

Majestat, Molt Honorables, Excel·lentíssim Senyor Arquebisbe, Excel·lentíssim Senyor Ministre, Senyores i Senyors.

La bellesa toca a la porta del nostre cor quan arribem i veiem Poblet. El primer que veiem és una silueta en l'horitzó, unes torres cobertes, uns merlets que ens saluden.

Amb la seva amplada, la seva alçada i la seva llargada podem endinsar-nos en un món que no pot deixar-nos indiferents.

Tres dimensions en el monestir de Poblet que ens condueixen a fer-ne experiència.

En l'amplada ens trobaríem amb la longitud del monument. Podem anomenar el cos, l'edifici, el patrimoni històric i cultural que encara perdura pels segles dels segles.

Aquest necessita una llei de protecció, per poder mantenir-se en peu, amb els instruments adients per fer-la efectiva, perquè Poblet clama per poder oferir l'esplendor de la seva bellesa als nostres ulls, al nostre cor. El cos de Poblet ha d'oferir bellesa al cor de la humanitat estesa d'orient a occident.

En l'alçada hem d'obrir els ulls de la fe, per viure el transcendent. La persona necessita la transcendència per ser més humana, necessita la verticalitat, la connexió amb Déu i amb el més enllà. Poblet és un lloc que convida a obrir els ulls, convida a obrir les orelles del cor per sentir i experimentar el bé de la bellesa de la transcendència.

Això, sempre independentment de bagatge amb què la persona arriba al monestir. Cal obrir el cor per rebre tot el bo i millor que et pot oferir Poblet, no ja a nivell material, sinó, a un nivell d'espiritualitat, més transcendent.

En la llargada de l'experiència que pot fer la persona, ens endinsaríem en l'interior, en l'espai anímic de cada persona, l'experiència que toca l'interior que va al fons i a les profunditats de les entranyes, on se somou el més íntim de l'ésser humà, on sorgeixen les preguntes de fons, per conèixer-se un mateix, per aprofundir en el coneixement d'un mateix i dels altres, per saber esbrinar qui soc, què espero, què desitjo, és a dir, aprofundir en el sentit de la vida, decidir, elegir d'entre el bé, el millor.

Perquè hi ha comunitat que prega, que espera, que escolta, una comunitat que acull a la persona necessitada, el monestir fa un servei a la societat.

I per poder fer aquest servei en aquest temps d'ara, en la nostra contemporaneïtat, per poder oferir el nostre bo i millor de la vida monàstica necessitem l'ajuda de vostès, del Patronat. Espero que ningú se senti exclòs del bé que pot donar Poblet al nostre món.

Moltes gràcies per la seva atenció.